

Toen het Werk der Broden zeven jaar geleden op zoek ging naar een fel achtergesteld dorp op het Indiase platteland om er een nieuw project op te starten, zijn we in contact gekomen met *Asmoli Development Block*, en deze mensen hebben ons verteld over een plek in de buurt van *Dugawar* waar de plaatselijke bevolking na zonsondergang niet durft te komen. Er liggen daar in de buurt vele modderduinen, waar struikrovers zich gemakkelijk kunnen verschuilen. De bewoners van de dorpen in de omgeving van deze plek waren volgens hen in deze buitengewoon kansarme streek op sociaaleconomisch vlak het meest achtergesteld. Wij zijn de bewuste plek gaan bekijken, wij zijn de dorpschouften en ouderlingen gaan opzoeken en dan hebben we daar een stuk grond gekocht om er ons eerste project aan te vatten. Het feit dat eerder op ditzelfde stuk grond een jong meisje was verkracht en vermoord, maakte onze keuze voor deze locatie perfect toepasselijk, aangezien ons ontwikkelingswerk hier voornamelijk tot doel zou hebben om, via onderwijs, de plaatselijke meisjes en vrouwen in staat te stellen om hun eigen lot in handen te nemen.

Zeven jaar lijkt nu niet bepaald een lange tijd, maar als wij op dit moment rondkijken in de omgeving van *Asmoli*, dan kunnen wij nu al vaststellen dat hier grote veranderingen hebben plaatsgevonden. Onze aanwezigheid hier heeft duidelijk een positief effect gehad. Vorig jaar heeft een arts uit de stad hier een medisch centrum geopend, op vier kilometer van onze school. Op drie kilometer van onze school is er nu een privaat «*Degree College*» in Hindi Medium (de plaatselijke taal), voor jongeren die voortstuderen als ze de overheidsscholen hebben afgemaakt. Tot onze verbazing heeft zelfs de suikerfabriek, op drie kilometer van de *Sint-Antoniusschool*, nu een lagere school opgestart.

Hoewel al deze instellingen een hoog bedrag aan schoolgeld vragen, is het positief dat zij de mensen die het kunnen betalen toch de kans geven om hun kinderen naar school te sturen of om zich medisch te laten verzorgen – een mogelijkheid die voorheen slechts bestond in de steden en voor dorpsbewoners vaak onbereikbaar was. Al deze instellingen zijn een goede start, op voorwaarde dat zij het kunnen

Het nieuwe schoolgebouw is nog niet helemaal af, maar wel ver genoeg om het zoals gepland in juli in gebruik te kunnen nemen.

volhouden en behoorlijke resultaten boeken. Wij weten maar al te goed wat een sterke motivatie, hoeveel diepgaande deskundigheid en hoeveel geld er nodig zijn om, zeker in deze streek, een succesvol project gaande te houden. Zo slagen wij er maar niet in om voldoende competente mensen te vinden om onze initiatieven ter plaatse uit te voeren.

Het nieuwe schoolgebouw

Wij hebben u op de hoogte gehouden van de vorderingen van de bouw van de middelbare afdeling van de *Sint-Antoniusschool*, en nu zijn wij dan ook verheugd u te kunnen mededelen dat het vierde, vijfde, zesde en zevende leerjaar sinds

1 juli 2010, het begin van het nieuwe schooljaar, in het nieuwe gebouw van start zijn gegaan. De bibliotheek, het computerlokaal en het labo zijn ingericht volgens de normen van het Departement Onderwijs. Wij zijn echt tevreden met dit nieuwe gebouw. De constructie is zeer degelijk, zodat wij mogen hopen dat nog vele generaties hier de nodige bagage zullen opdoen om iets van hun leven te maken. De lagere school en de middelbare school zijn samen goed voor 1.500 leerlingen. Wij danken elk van u voor uw milde bijdragen, die het mogelijk hebben gemaakt om dit te verwezenlijken!

Er was ook een nieuw gebouw voorzien om de nieuwe leerkrachten in onder te brengen, aangezien de bestaande personeelswoningen helemaal volzet zijn. Maar de aannemer kon hier wegens tijdsgebrek niet aan beginnen, als we het schoolgebouw gebruiksklaar wilden hebben voor de start van het nieuwe schooljaar. Nu de grootste werken aan het schoolgebouw zelf achter de rug zijn, is hij aan de personeelsresidentie begonnen. We hopen natuurlijk dat het gauw af zal zijn, zodat de nieuwe leerkrachten er in

ners ervan te overtuigen om hun kinderen naar school te sturen. Dit jaar hebben we echter een grote ommekeer gezien in de houding van de mensen. Er was een stormloop op de inschrijvingsdag, zodat we vele kinderen hebben moeten teleurstellen. Ons streefgetal voor het nieuwe schooljaar was 200 nieuwe inschrijvingen, en uiteindelijk zijn het er 275 geworden toen de klaslokalen in het nieuwe gebouw af waren. Het is logisch dat één enkele school niet kan voldoen aan de onderwijsbehoeften van een dichtbevolkte streek. Maar in ons geval is het verschil dat er in deze omgeving geen enkele andere school is die even kwaliteitsvol onderwijs biedt als de onze. Nu de ouders er zich bewust van worden dat het degelijke onderwijs aan de *Sint-Antoniusschool* van onschatbare waarde is voor hun kinderen, komen ze daar in drommen op af.

Deze stormloop kan ons ertoe bewegen om onze selectie bij de inschrijvingen voortaan beter te organiseren, zodat wij de juiste plek vinden voor de zwakkere elementen.

Nieuwe leerkrachten

Het is een haast onmogelijke opdracht om gekwalificeerde leerkrachten voor de school aan te werven. Wie onze Nieuwsbrieven geregeld leest, weet al dat wij elk jaar opnieuw de grootste moeite hebben om in de omgeving van de school onderwijzend personeel te vinden. Zodra de school sluit voor de zomervakantie, richten wij al onze inspanningen op het vinden van voldoende leerkrachten voor het volgende schooljaar. Dit jaar hadden we 8 nieuwe mensen nodig. Aangezien we die met geen mogelijkheid in de onmiddellijke omgeving konden aanwer-

kunnen trekken. Er is nog meer werk aan de winkel. De terreinen rondom onze gebouwen zijn niet omheind, wat betekent dat allerlei dieren en onbevoegde mensen ongehinderd op onze grond kunnen komen. Daar moeten wij binnenkort iets aan gaan doen.

Een stormloop om in te schrijven... een nieuwe houding

De vorige jaren hebben onze sociale werkers telkens hun ronde gedaan om de dorpsbewo-

In augustus zijn wij begonnen met de bouw van behuizing voor de nieuwe leerkrachten.

Op 5 september is het «Leraarsdag» en de kinderen vierten hun leerkrachten uitbundig.

Yogesh Puri en zijn familie

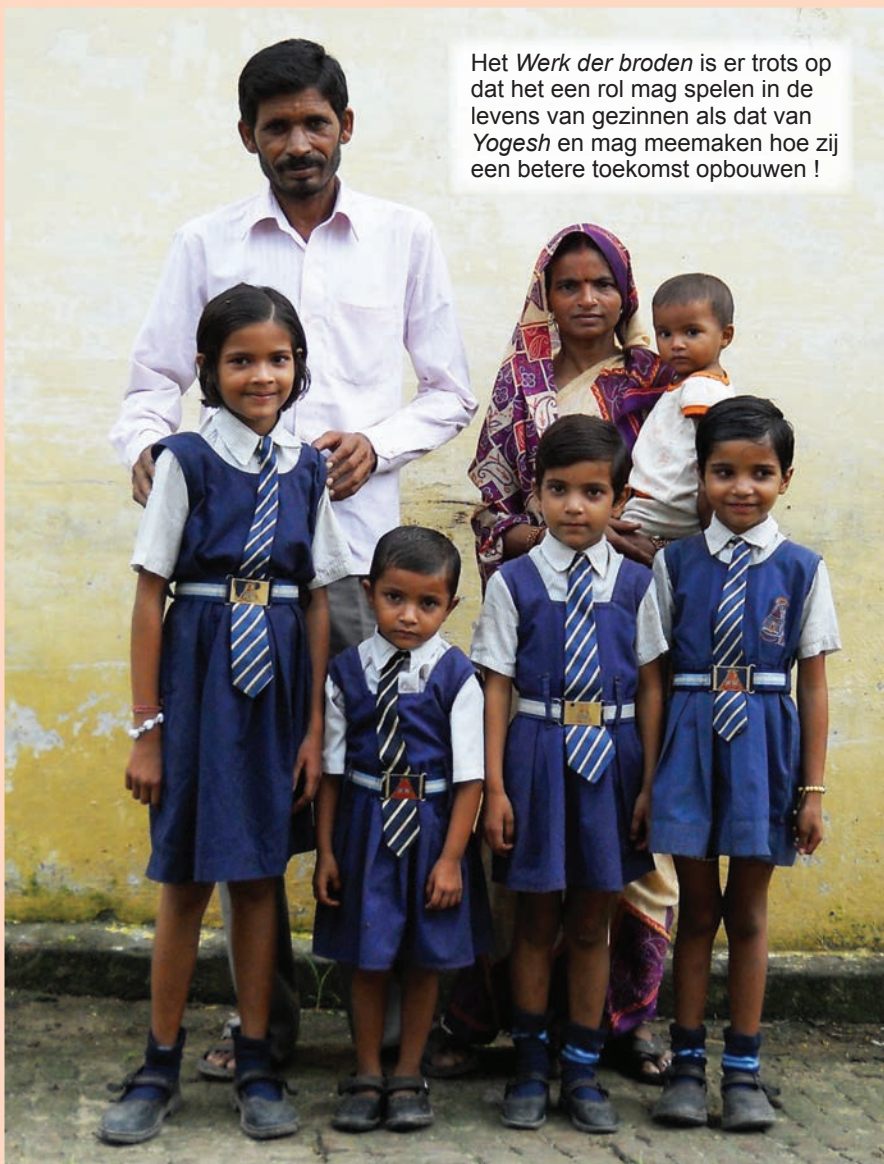
Yogesh Puri is afkomstig uit het dorp Dugawar, nauwelijks vijf minuten te voet van de Sint-Antoniusschool. Hij is getrouwd met Kanta en ze hebben vijf kinderen, allemaal meisjes. Behalve de jongste zijn alle kinderen leerlingen aan onze school. Toen ik hier vorig jaar was, is Yogesh mij komen vragen om zijn vierde dochter, Rohini, hier als beursstudente in te schrijven. Aangezien zijn oudere kinderen al ondersteund worden door het Werk der broden, was hij een beetje beschroomd om mij dat te vragen, omdat hij zich ervan bewust was dat wij in de regel één kind per gezin als beursstudent aannemen, en hij krijgt nu al steun voor meer dan één kind. Ik wierp op dat het voor ons niet mogelijk zou zijn om te blijven helpen, als er bij hen elk jaar een nieuwe baby geboren wordt. Daarop antwoordde hij dat hij en zijn vrouw een jongetje hadden gewild, maar dat ze daar nu niet langer op hoopten.

Voor een echtpaar in India is het van het grootste belang om een zoon te hebben, en ik ken persoonlijk verschillende koppels die, telkens de vrouw zwanger geraakt, abortus plegen als het een meisje is, en dat blijven doen tot ze de scan aantoonst dat ze een mannelijke foetus hebben. Ik waardeer het dan ook zeer dat dit gezin geen van de dochters heeft geaborteerd, en dat is dan ook de reden waarom ik in zijn geval een uitzondering heb gemaakt.

Yogesh en zijn gezin maken deel uit van een uitgebreide familie, waar zij mee samenwonen: zijn ouders en zijn broer en diens gezin. Zijn ouders zijn nog altijd eigenaars van het kleine lapje grond dat de familie bezit.

Wat Yogesh van zijn vader krijgt is een deel van de oogst van hun land, en dat is met moeite voldoende om zijn gezin in leven te houden. Onlangs heeft Yogesh een baantje gevonden in de stad, waarvoor hij zo'n 40 euro per maand ontvangt.

Kanta zorgt voor een koe en een kalf, en verdient een beetje geld met de verkoop van melk. Ze zit in de zelfhulpgroep van Werk der broden en zo tracht ze wat geld te sparen om haar noodlijdende gezin overeind te houden.

Het Werk der broden is er trots op dat het een rol mag spelen in de levens van gezinnen als dat van Yogesh en mag meemaken hoe zij een betere toekomst opbouwen !

Ik ken dit gezin persoonlijk, en hoe laag hun inkomen ook moge zijn, ik kan echt getuigen dat zij gelukkig zijn samen, en hoopvol hun uiterste best blijven doen om een menswaardig bestaan op te bouwen. In tegenstelling tot vele van hun dorpsgenoten werken zij hard en zorgen zij goed voor hun dochters. Hun kinderen zijn gelukkig, gedragen zich goed, hebben een schoon en verzorgd voorkomen en doen hun best op school. Hun leerkrachten zijn dan ook heel trots op hen.

Molly Sebastian.
(Project Manager).

ven, hebben we een advertentie geplaatst in de plaatselijke kranten en op de lokale televisiezender, in de hoop dat we zo aan geschikte kandidaten zouden appelleren. We hebben wel enkele kandidaturen binnengekregen, en we hebben alle aspirant-leerkrachten voor een gesprek laten komen, maar er was er niet één bij die aan onze verwachtingen voldeed. Toch hebben we hen aangeworven, en nu geven we hen extra training, omdat we geen andere keuze hebben. Er waren kandidaten bij die volgens hun cv hoogopgeleid waren, maar in werkelijkheid nauwelijks iets konden. Zo ontvingen wij bijvoorbeeld een sollicitatiebrief van *Sanjay* (niet zijn echte naam), die in de omgeving van *Moradabad* woonde. Hij had een masterdiploma in Engelse Literatuur (M. A) bachelor in onderwijskunde (B. Ed), master in filosofie (M. Phil)... Met dat soort van diploma's zou hij normaliter kunnen lesgeven aan de universiteit! Hoewel we het vreemd vonden dat hij desondanks solliciteerde om les te geven aan een lagere school, hebben we hem toch laten komen voor een gesprek. Tot onze verbazing was hij niet in staat om een conversatie in het Engels te begrijpen, en correct Engels schrijven kon hij ook al niet. We vonden het choquerend dat hij een masterdiploma in Engelse Literatuur had! Na het interview vroeg hij ons om hem een kans te geven, zodat hij zijn Engels zou kunnen verbeteren en zou kunnen bijleren. Het is inderdaad zo dat onze basisschoolkinderen beter Engels begrijpen dan hij.

Hoe hij ooit aan zijn diploma is geraakt? Bepaalde universiteiten en onderwijsinstellingen verkopen diploma's...

Nieuwe schoolbus

De *Sint-Antoniusschool* trekt kinderen aan uit 61 dorpen in de omgeving, en 70% van hen nemen daartoe de schoolbus. Er is altijd heel veel vraag om het leerlingenvervoer uit te breiden. Behalve door de twee bussen van de school zelf, wordt dat vervoer nog verzorgd door een derde bus en een (lokaal geconstrueerde) *Jugad*, die in privé-handen zijn.

Vroeg in de ochtend, om kwart voor zes verlaten de chauffeurs van de *Sint-Antoniusschool* het schoolgebouw met hun bussen, om de kinderen te gaan ophalen in de dorpen.

Elke bus rijdt langs een twintigtal dorpen, en de wegen die deze dorpen met elkaar verbinden zijn vaak in erbarmelijke toestand, zodat het veel tijd vergt om van het ene dorp naar het andere te rijden.

In elk van deze dorpen komen de kinderen telkens allemaal samen op één plek, zodat de bus per dorp maar één halte heeft en het transport toch zo efficiënt mogelijk kan verlopen.

Gemiddeld worden er a rato van 2 ritten door één bus 200 kinderen vervoerd, en legt elke bus zo'n 100 kilometer per dag af.

De grotere kinderen beginnen nu met de fiets te komen, en dat is een trend die wij aanmoedigen, maar de ouders zijn bezorgd om hun veiligheid omdat er soms kinderen uit deze dorpen ontvoerd worden. Er wordt beweerd dat kinderen die hier worden gekidnapt in andere deelstaten verkocht worden aan mensen die hen gebruiken om te bedelen.

BIC/SWIFT : BPOTBEB1 — IBAN : BE 36 0003 0002 9181
(Fiscaal attest, 30€ min.)

Werk der broden vzw, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat.
<http://www.WerkDerBroden.org>